

Autor... fără voie

Stimați colegi, aflu din atît de prețuita dumneavoastră revistă (nr. 7—8/1982) că aș fi autorul unui spectacol de estradă din Satu Mare. La multe mă aștept eu în această viață teatrală pe care o trăim atît de intens, dar chiar să mi se spună că sînt ceea ce nici în vis nu mi s-a în-tîmplat să fiu, ori să voiesc a fi, sau măcar să-mi închipui că aș putea deveni — lată o împrejurare care mă aruncă în perplexitate.

După cum știți, scriu din cînd în cînd proză satirică, fie sub formă de schițe publicate în reviste, fie în volume. În urmă cu vreo trei luni, cred, am fost înștiințat de cineva din Satu Mare că mi-a „luat” una dintre aceste schițe, mi-a teatralizat-o și „am băgat-o” (expresia era a interlocutorului) într-un spectacol estradistic unde „a ieșit bine”. Cum nu fusesem consultat și mai ales nu țineam cituși de puțin să figurez, chiar și adaptat, într-o atare reprezentație, am protestat numaidecît, cerînd să fiu scos de pe afiș, iar bucata să fie exclusă din program. L-am informat, în aceeași zi, și în același sens, pe directorul teatrului („Zău c-o să vă placă — îmi răspundea domnia-sa liniștitor — băieții au lucrat bine”), eu explicîndu-i că lucrătura în chestie se numește atentat la proprietatea literară, însușire nedreaptă a bunului altuia, *rapt* care va să zică, și rugîndu-l, în caz că nu e convins de realitatea penală a faptei, să mi-o spună sincer, ca să pot apela la procurorul județean. De la acest punct al convorbirii încolo am primit cele mai ferme asigurări „pe cuvînt de onoare” că

mi se va da satisfacția cerută. Am, de mulți ani, slăbiciunea de a crede în cuvîntul de onoare al directorilor, ceî puțin pînă la proba contrarie (pe care unii, de altfel, au și dat-o), sau pînă ce sînt transferați, înlocuiți prin dare-afară, ori pur și simplu schimbați.

Dezmint deci, pe această cale și cu toată hotărîrea, că aș fi colaborat cu secția de estradă a Teatrului de Nord, consider acțiunea de a mi se adapta o proză și a se introduce în acel spectacol — dacă, a fost, totuși, săvîrșită — drept infracțiune și vă fac cunoscut, colegial, că informația pe care ați publicat-o, induși în eroare, fără vina dumneavoastră, după care aș, fi autor al unui spectacol de estradă, e aiuristică.

Vă scriu rîndurile de față fiindcă am mai fost pus în asemenea situații. Lărg relativ recent (în mai), m-am trezit și pe ecranul televiziunii, cu o schiță pe care distincții mei colegi din redacția specializată au scos-o dintr-un volum și au decis s-o rescrie, s-o adapteze, regizeze și interpreteze într-un hal, care mi-a dat un deznădăjduitor complex de inferioritate: era prea bună, sau în orice caz prea ermetică, pentru ca să mai merite s-o semez eu. Nimeni, nici un televizionar nu s-a gîndit să mă întrebe dacă sînt de acord, necum să-mi ceară părerea asupra schimbării de destinație a amintitei proze.

Evident, un autor nu poate fi decît măgulit cînd vede că se acordă o atenție atît de concretă scrierilor sale. Fac parte însă dintre aceia care pretind ca respectiva atenție să se manifeste în formele abilitate de civilizația contemporană și nu de cele ale paleoliticului timpuriu.

Nu vă mai încredințez de respectul și prietenia ce vi le port, întrucît sînt notorii. Al dumneavoastră,

Valentin Silveștriu

FOTOCRONICĂ

In avanspremieră „Făt-frumos din lacrimă” după M. Eminescu, la Teatrul „Tăndărlcă”

